

ZAHRAŇIČÍ

in.ihned.cz/zahranici

Lesy jsou v sezoně plné hub, ovšem pozor, v Trentinu potřebují houbaři povolenku! Ta se dá koupit v infocentrech nebo prodejnách novin a stojí asi tři eura. Při setkání s lesní stráží, případně ochránci přírodních parků – ten zdejší se jmenuje Parco Naturale di Paneveggio – může mít houbař v košíku nanejvýš dvě kila hub.

Železná cesta

Po dřevěném mostě přecházíme kamenité koryto potoka Acque Nere. Teď je téměř bez vody, zato zjara se jeho burácení zaručeně rozléhá celým údolím. Majestátní štíty Pale di San Martino, které kdysi jako první pokořili britští horolezci, jsou po hodině stoupání o něco blíž. Vysoko nad hlavou nám ukazuje směr ocelové lano, po kterém dopravuje nákladní lanovka do chaty Rifugio Pradidali vše potřebné.

Narci ukazuje někam dolů do údolí na osamělého kamzíka, ale vidí ho zřejmě jen jeho zkušené oko. Kroutící se stezka se zúžila natolik, že je možné stoupat už jen v řadě za sebou, vysoké jehličnany střídají pinie, kleč a mechy. Sem tam vykukne z kamení osamělá kytka, podzimní exploze barev alpských pastvin zůstala někde hluboko dole. V krkolomných úsecích přichází ke slovu „zajištěná cesta“ neboli via ferrata, železná lana a úchyty upevněné ve skále. Ty kdysi v nepřístupném terénu Dolomit usnadňovaly přesun vojákům, teď slouží výhradně turistům.

I když jsou jen na několika strmých místech, stačí se chytit jednou rukou a pocit bezpečí je tu. Ve dvou tisících metrech už je chata usazená ve skalním amfiteátru na dohled, ale chvílemi se ztrácí v mracích. Po posledních 242 metrech je každý rád, že už má ten kilometr stoupání za sebou.

Matrace i sprcha

Zatímco takzvané bivaky s vybavením na přežití jsou v Dolomitech k mání po celý rok, horské chaty se otevírají jen na letní sezonu. V Rifugio Pradidali čeká na turisty postel s matrací a dekou, sprcha, večer roztopená kamna a vzhledem k nadmořské výšce i docela komfortní kuchyně. Ke zdejší specialitě patří například polévky, jako je minestrone nebo trippa, což je Čechům dobře známá dršťková. Nocleh tu přijde na 17 eur, pokud je plno, platí se za vpuštění dovnitř symbolické euro. Venku totiž nesmí zůstat nikdo, nějaké místo na přespání se najde vždycky.

Ráno je sice nezvykle studené, ale nad vrcholky už se dere slunce. Naše trasa pokračuje směrem k průsmyku Passo Pradidali Baso a končit by měla u horské chaty Pedrotti alla Rosetta ve výšce 2581 metrů. Nejprve můjme jezírko Pradidali, od něhož začínáme zdolávat první metry převýšení z celkových asi 350. Zanedlouho

Horská chata Rifugio Pradidali

se objevuje skutečný přírodní skvost na této stezce – ledovec Fradusta. Narci Simion, který tudy chodí už dobré čtvrtstoletí, upozorňuje na to, že je rok od roku menší. Podobných nevelkých ledovců mají Dolomity asi čtyřicet, za jediný opravdový se považuje už jen Ghiacciaio del Marmolada na nejvyšší hoře Dolomit.

Hned po ledovci přichází další zlatý hřeb tohoto treku – zvrásněná náhorní plošina Pale. Tady už není žádná zeleň, dokonce ani žádná osamělá kytka. Jen nekonečná kamenná měsíční krajina, skrz níž vede značená stezka. Sejit z ní při špatném počasí znamená podle Narciho docela značné riziko, protože jiné orientační body tady nejsou. Nádherné panorama, které se tu naopak za jasných dnů otevírá, zaručeně vynahradí veškerou námahu výstupu.

Tady ovšem skoro veškerá námaha končí. K chatě Pedrotti alla Rosetta se jde téměř po rovině, stezka stoupá už jen směrem k nedaleké horní stanici kabinové lanovky. Ta nás během několika minut svezde nazpět dolů do San Martina di Castrozza. ■ (eš)

Foto: Richard Valoušek

Jak se tam dostat

Po dálnici nejlépe přes Plzeň, Rozvadov, bavorské Řezno, kolem Mnichova do Rakouska a dál přes Innsbruck a Brennerský průsmyk. Odtud po A22 dolů údolím Adige do Bolzana, směrem na Val di Fiemme je třeba odbočit na sjezdu Egna-Ora. Po klikaté horské silnici plné serpentín je to odtud do San Martino di Castrozza asi 60 kilometrů, z Prahy celkem 750. I pro krátký úsek rakouské dálnice potřebujete dálniční známku, za přejezd Brenneru se platí 8 eur, za asi 100 kilometrů italské dálnice přibližně stejná částka. Kdo chce ušetřit a nespěchá, může přejet Alpy po staré brennerské silnici a kochat se přitom okolní krajinou. Do Trentina se dá jet i vlakem nebo letět třeba do Bergama, ale pro cestu do hor je stejně nutné vyhledat další spojení.

Trentinu dominují špičaté věže Dolomit, pro mnohé nejkouzelnějšího pohoří na světě.

Co ochutnat

I když je Trentino díky Dolomitům převážně vysokohorskou oblastí, z jihu sem zasahuje středomořské podnebí. A podobné je to i s gastronomií. Pěstují se tu ve velkém jablka i víno, a kolem jezera Garda dokonce i olivy, na stole však převažuje jídlo horalů: sýry, zvěřina, ryby nebo skvělá houbová jídla. Dostanete tu výbornou pizzu i těstoviny na různé způsoby, tím hlavním trumfem je však polenta, uctívána kukuřičná kaše, která kdysi zachránila obléhané obyvatelé provinční metropole Trenta před vyhladověním. Zaručeně dobrou volbou je třeba jelení steak na liškách, případně pečený pstruh z místních bystřin. K tomu trentinské odrůdy vína, jako je červené Marzemino nebo Teroldego, a na závěr grappa – proslulý italský vinný destilát.